

- Φε.— Δὲν ξέρεις μὲ τὴν κλάρα τοῦ τί φόβο ποὺ τὸν ἴπῃρα!
- Φα.— Ἀπάντησέ μου ἄγρηγορα καὶ μὴ μοῦ τὰ μπερδεύῃς.
- Φε.— Γιατί, βρέ τζάνουμ, νὰ μὲ σκάς, γιατί νὰ μὲ παιδεύῃς; κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς, κάτσε ἀπάνω ἴστο σοφᾶ τσιμποῦκι νὰ καπνίσῃς.
- Φα.— Δὲν θέλω σοῦπα τίποτα καὶ πάψε τὴ μουρμουρα, γιατί νὰ νοιώθω ἀρχισα ἴστο χέρι μου φαγοῦρα.
- Φε.— Ἐλα κοντά μου κάθισε ἀπάνω ἴστο μεντέρι.
- Φα.— Γνωρίζεις κάθε ἀνθρώπος πὼς δύο πήρας φέρει, τὴν μίαν μὲν ὀπίσω του, τὴν ἄλλη ἐμπροστά του, καὶ ἢ μία ἔχει τὰ καλά, καὶ ἢ ἄλλη τὰ κακά του. Ἀλλὰ ἐγὼ, βρέ Μπέη μου, ὁποῦ τὸν κόσμο ξέρω, δὴδὸ μαναδέλαις ἴπισω μου καὶ δὴδὸ ἐμπροστά μου φέρω, καὶ ὅταν καμμιά περίστασις ὡσάν καὶ αὐτὴ μοῦ λάχῃ, τσακίζω καὶ τῆς τέσσερης ἴστοῦ καθενὸς τὴ ράχῃ.
- Φε.— Βρέ βγάλε τὰ παπούτσι σου καὶ κάτσε σταυροπόδι.
- Φα.— Μὲ δὴλῃ τὴ φίλια μας μὴ μὲ θαρρῆς γιὰ βῶδι. Σὰς ξέρω καὶ μὰς ξέρετε...
- Φε.— Τόκα λοιπὸν τὸ χέρι.
- Φα.— Σοῦ εἶπα κάθε ἀνθρώπος πὼς δύο πήρας φέρει...
- Φε.— Καθήκανε τὰ Γιάννενα καὶ ἐγένηκαν ντιδάνι, Ἄλῃ Πασσᾶς νᾶναι καλά καὶ αὐτὸς τὰ ξαναφτεϊάνει.
- Φα.— Λοιπὸν ἴστὰς ἐρωτήσεις μου δὲν ἀπαντᾶς καθόλου;... ἀλλὰ θὰ πάτε ἄγρηγορα θαρρῶ κατὰ διαβόλου, σὲ βεδαιόνω δὲ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆς καὶ ὄλοι πὼς μὴ γιὰ πάντα ἄγρηγορα θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Πόλι, πὼς ἄγρηγορα ἢ ἄπιστος τοῦ Κορανίου φάρα θὰ νοιώσῃ ἀπ' ὀπίσω τῆς τοῦ Τράκα μας τὴν κλάρα, καὶ δὲν θὰ μείνῃ φρετζές, σαλδάρι καὶ πασοῦμι... Καὶ τί ἀπήντησες λοιπὸν ἴστον κύριον Δραγοῦμη;
- Φε.— Ἐλα νὰ προῦμε, ἀδελφέ, καὶ ὄλα ξέχασέ τα... μὴν εἶσαι ζόρικος πολὺ...
- Φα.— Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτα!...
- Γιατί, βρέ, τοὺς ἐπήγατε μὲς ἴστη Θεσσαλονίκη;
- Φε.— Γιατί ἐκεῖνοι τῶθελαν ἀπὸ κουβαρνταλήκι, καὶ ἐμεῖς γιὰ διασκέδασι τοὺς ἴκάναμ ἕνα γύρο.
- Φα.— Μὲ δὴλῃ τὴ φίλια μας θαρρῶ πὼς θὰ σὲ δείρω, καὶ ὄρσε καμπόσαις ματσουκιαῖς ἀπὸ καρδίας μέσῃς, γιὰ νὰ σφιχθοῦν καλλίτερα αἱ φιλικαὶ μας σχέσεις.

Ἐνα τραγοῦδι ψάλλω θλιβερό
γιὰ κάθε τζογαδόρο σοβαρό.

Μὴ σιμώνῃς ἴστη Λέσχη ἀπάνω,
θάβρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιά ὄω καὶ ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Δὲν θὰ ὄδῃς μὲς ἴστη μέση τραπέζι,
δὲν θ' ἀκούσῃς κοκκάλων τριγμούς,
τζογαδῶρων βαθεῖς στεναγμούς,
καὶ βλαστήμιας μὲ τόσην βοήν.

Μπακαρά δὲν θὰ παίζῃς σάν πρῶτα,
καὶ οὔτε πλέον μὲ στόμ' ἀνοικτό
θὰ προσμένῃς ἐν νιὰ καὶ ὀκτώ
ἴστον παγκιέρη ἐμπρὸς νὰ φεράῃς.

Δὲν θὰ παίζῃς τὴν δόλῃα πασσέτα,
δὲν θ' ἀκούς τὸ σκληρὸ δὲν ἴμπορεῖ,
οὔτε πᾶτσι κανεῖς θὰ βερῃ,
καὶ οὔτε σέτε ποτὲ σου θὰ πάρῃς.

Δὲν θὰ βλέπῃς ἴστην πράσινη τσόχα
νὰ σκορπιέται σάν ρύζι τὸ χρῆμα,
καὶ οὔτε σότος θάλλῃς ἀλά πρίμα,
οὔτε φάτσα ποτὲ θὰ σὲ φέρνουν.

Μὴ σιμώνῃς κοντὰ εἰς τὴ Λέσχη,
εὐζωνάκια τὸ δρόμο σοῦ φράζουν,
διαλύσου, ρὲ βλάμη, φωνάζουν,
καὶ ἄν μιλήσῃς, ἀμέσως σὲ δέρνουν.

Καὶ ἴμπορεῖς τώρα σὺ, τζογαδόρε,
νὰ περνᾷς μὲ δουλειὰ τῆς στιγμᾶς
καὶ γιὰ πέντε καὶ δέκα δραχμαῖς
νὰ ἴδρῶνῃς καὶ σὺ σάν χαμάλης;

Ἀφοῦ δίχως φροντίδες ἴμπορεῖς,
ἄν ἢ τύχῃ μὴ μόνῃ νυχτιὰ
εἰς τὰ σότα σὲ ρίξῃ χαρτιά,
τοῦ θεοῦ τὰ ἐλέη νὰ βγάλλῃς;

Σὲ λυποῦμαι, πτωχὲ τζογαδόρε,
καὶ ἀντὶ ἴστη δουλειὰ νὰ ἴδρῶσῃς,
πρὸ καλὰ ἕνα τέλος νὰ δώσῃς
εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν ζωήν.

Μὴ σιμώνῃς ἴστη Λέσχη ἀπάνω,
θάβρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιά ὄω καὶ ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Γνωστοποιεῖται τοῖς πολλοῖς
πὼς ἦλθε Χάη δαμαλῖς.

Ἄν δαμαλῖδα πράγματι ἀληθινὴν ζητήτε,
ἴστο Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Λεώνη θὰ εὔρητε
καὶ ὄποιος μπόλι ἀπ' αὐτὴν τὴν δαμαλῖδα βάλῃ,
οὔδὲ τὴν ἀνεμοβλογιὰ ποτὲ του δὲν θὰ βγάλῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.